

Nationalitetshad, som man fra anden Side søger at opretholde.

Vi ere paa det rene med, at for at det skal lykkes at skabe betryggende og tilfredsstillende Forhold for Menneskeheden i det hele, maa Hadet mellem de forskellige Nationer bringes til at ophøre, og man maa forsøge at skabe Mulighed for Samvirken mellem de forskellige Lande for at frembringe saa gode Forhold som muligt. Vor Fædrelandskærlighed kan derfor forlige sig med den internationale Opfattelse, der ogsaa kommer til Orde i det Skrift, det ærede Medlem læste op af, men som han ikke lod til at have forstaaet ret meget af. Naar der der staar, at Menneskeheden lader sig ikke indespærre i et enkelt Land, hele Verden er vort Fædreland, er det i god Overensstemmelse med den Udvikling, der er foregaaet gennem Tiderne indtil vore Dage. Samle Folkene sig nu ikke i større Nationer? De, der tidligere have bekæmpet hinanden, samle sig nu for at løse fælles Opgaver, og denne Udvikling ønske vi fortsat. Verden er stor nok, der er Plads nok til os alle, vi behøve ikke at kæmpe om hver Tomme Land eller om, hvor Landegrænserne skulle være. Naar blot vi kunne enes om at tage de Goder i Besiddelse, som Jorden rummer, er der Plads nok til os. Skulde det være nogen Forbrydelse at tro paa, at det skal lykkes at opnaa det samme Samarbejde mellem de forskellige Nationer, som det hidtil er lykkedes at opnaa mellem de forskellige Afdelinger indenfor Nationer, der hidtil have bekæmpet hinanden! Det er det, vi Socialdemokrater tro paa, og derfor tør vi ogsaa gaa til vort Forslag om Afrustning.

Det ærede Medlem anførte ogsaa en Udtalelse af Redaktør H. P. Hansen i Aalborg, der skulde have udtalt noget saa forfærdeligt, som at skete Germaniseringen ad fredelig Vej, var det et Kulturfremskridt. Hvis han har sagt det, indrømmer jeg, at han har fuldstændig Ret. Hvis Germaniseringen sker ad fredelig Vej, er det i Virkeligheden et Kulturfremskridt, der foregaa, og det sker, fordi vor Kultur er saa vidt fremskreden, at vi kunne indse, hvor og hvorfor den anden Kultur, der paavirker os, er bedre end den, vi have haft hidtil. Jeg anser det i det hele for et Kulturfremskridt, at der sker Paavirkning fra det ene Folk til det andet, at man ikke indsnævrer sig indenfor bestemte Grænser og Begreber og hader alt det, som er fremmed, uden Hensyn til, om det er bedre end ens eget. Altsaa, jeg er enig

med ham, dersom han har sagt netop disse Ord. Det ærede Medlem lagde ham endvidere nogle Udtalelser i Munden, om hvilke jeg ikke ved, hvor han har dem fra, men som jeg har set ham citere en Gang før og set ham citere i løsrevne Stumper, saaledes at det sikkert vil vise sig, at dersom man sammenholder det med de øvrige Udtalelser, som ere faldne, ville de faa en anden Betydning, end der anføres, men dem skal jeg ikke inklade mig paa at udtale mig om.

Saa søgte det ærede Medlem at gøre gældende, at der var en betydelig Forskel paa de tyske, de franske og andre udenlandske Socialdemokraters Stilling til Spørgsmaalet om Villien til at forsvare Fædrelandet og det danske Socialdemokratis Stilling til dette Spørgsmaal. Han anførte adskillige Citater af tyske og franske Socialdemokrater, som skulde bevise det. Men ogsaa disse Udtalelser var løsrevne fra deres Forbindelse og sige derfor ikke ret meget. En Ting er sikker, og det er, at selv om det er saaledes, at et stort Land kan føle, at det har en Opgave, som nødvendiggør, at det maa ofre en Del paa Forsvaret, ja, maaske endog ofre en Del paa at være i Stand til at angribe, om saa skulde være, selv om det er saa, at et stort Land paatager sig, kan jeg gerne sige, en Pionerstilling paa Kulturomraadet, naar det lever jævnsides med et Land, hvis Kultur er langt tilbage, hvor Reaktionen hersker og Undertrykkelse og Elendighed kue Befolkningen, og hvor den Omstændighed, at Naboer nedlagde Vaabnene, maaske kunde bevirke, at det vilde gøre denne Nabo til Bytte for sin Reaktion — jeg siger, at selv om et stort Land, der er stillet under disse Vilkaar, føler, at det har ikke alene en Pligt, men endog en kær Pligt til at forsvare sig overfor en saadan Mulighed, er det ikke derfor givet, at en lille Magt, der lever under andre Vilkaar, har den samme Pligt. Dersom det var saaledes, at vort Land var stort og stærkt nok til at paatage sig en saadan Pionerstilling, og vi var udsatte for at blive et Bytte for en Erobring af den omtalte Art, vilde sikkert ogsaa Socialdemokratiets Stilling herhjemme være saaledes, at vi ikke vilde anbefale at nedlægge Vaabnene. Det er nu en Gang saaledes, at fordi der er Folk, som have Kræfter og Evner til at løfte en stor Opgave, er det ikke vist, at enhver, der vil gøre Forsøg paa noget lignende, dermed vil være i Stand til at vinde Laurbær. Det kan godt være, at vedkommende vil